

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΙΩ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' έννεηήκοντα κι' όκτώ,
τόν Έστύ-Πασσό γη δδρο σάς χαρίζω διαλεκτό.

Οκτώβριος δεκάτη κι' έδέσση,
κι' ή Βουλή δέν συνήλθεν άκόμη.

Έξάκοσα τέσσερα και τριάντ' άκόμη
και προστοιμάζεται κάθε νέο κόμμα.

Είς τόν Στρατό της Κρήτης,
ποθ τόν άνοσθ και φοβήσεις.

Και τώρα φέγγεις εν σπουδή,
Στρατή της Πύλης φέινε,
όρτ με έξείεις τί παιδί
ό κώρ 'Αλίκος είναι ;

Φέγγεις λοιπόν, άγαπητό του Πατισίου λαρούσι,
πείθεις την φυγάλα σου με δάκρυα θ' άκρόση.
Φέγγετε, Χαλικούτρες, σάς διόχνουν με τό ζορι,
όρα καλή 'σθην πρόμηή σας; όρα καλή 'σθην κλώρη.

Μά τους πολέμους τών Ρομηών σέ βεβαίω, Νιζάμη,
πώς ό Ζαήμες μοναγά, τό σιγνό ποτάμι,
χωρίς καθός τόν θείο του να θόση κι' άπολήση,
'κατάφερε τόν Πατισίω να σάς άνακαλήση;
και δι' αυτό τό τρέπαιον κανείς δέν 'ήρθε κέθο,
κανείς δέν τούτε μισόδο.

Πάν οι φρουροί της πόλεως... κρημα και πάλι κρημα...
όργου της Κρήτης τα βουλά κι' άρροκόπ τό κρημα,
και λένε 'στό φουεάτο τήν άκρόση κρημα...
εάντιό ντίλ πασσάτό.

Δέν είναι τάχα ψέμματα ; δέν είναι παραμύθια ;
όχι, θά φέγγουν, έρωγαν, τούς έβελαν 'στ' άλθθεια.
Φέγγετε, Νιζάμημα μου, με κλάμα σάς κοττά
και μ' ένα μισοράντολο σάς άποχαριτά.

Αντίο, Χαλικούτη μου, Βασίθου έσθνο μπόγη,
φυγούλα μου και κλόγη,
δέν κλαίω της βαρκούλας σας, δέν κλαίω τά πανιά,
κλαίω πού δέν θα σφάζετε τούς σκλάβους σάν άρνιά.

Φασουλής και Περιελτός,
ό καθένας νέτος ούκτος.

Στάσου, παραδοχή μου,
στάσου για τό χετήρι μου,
στάσου πριν φύγουν απ' έδω
άκόμη λίγω να τούς 'ώ,

Έπιστολή

'Αγαπητή μου Φασουλή και σιλιτάτε φαιρή,
της άπεργίας όπεδός διαπνάεις Χρυσάτη
'ήγα σέ τόπους μακρινούς, όπου να μην τούς 'εύσης
και μ' όλας τας έρενας σου να μ' έμορξεις με μ' έμρξ.

Αλλά δέν πρέπει να θαρη κανείς φρασ Νιζάμης
ότι τόν διόχνουν με κλωτσιάς προστάτιδες Δυνάμεις,
μήτε τά τελεσίγραφα, μήτε καμμιά ροβέρα
δέν τρώμαε τού φεγγαριού την κόκκηνη παντιέρα,

Στραβά τό κεφάλι μου

σάν παραλής φορό,
και σένα τό παυλάκι μου
'στά ξένα λαχταρώ,
πού σ' έφρασα μονάχο σου τόν σβίχο σου να βγάλης
και δίχως ξυλοσφόνταμα με τόν ερωμόν να ψάλης.

Μόν' ό Ζαήμες ό γλυκός κι' ό στρατημοστακάτος
σας ίστωταε, Νιζάμηδες, να πάτε κατά κράτος.
Δέν λέω, τόν 'όσθησαν κι' οι Ναύαρχοι 'Αγιάκι,
μα τούτος σάς εσάρωσε χωρίς να πη Λογάκι.

Ο Χρυσάτης, Φασουλή, 'ζοδεύει και για μένα,
κι' έγώ με την σακούλα του περώ χερταμίνω.

μάθε πώς καθιστάσασαν τάνησυχα τὰ πλήθη
 σὰν ἔμαθαν μετὰ χαρᾶς
 εἰς ὥρας τόσον σοβαρᾶς
 τοῦ πάλκου τοῦ Δημαρχικοῦ τὸ κάθω πῶς ἔλιθθῃ.

Τὸ πάλκο μένει τοῦ λοιποῦ ἄντὸν Δημάρχο γιὰ πάντα
 ἠφ' ὄψθῃσαν χροῶγραφα καὶ μῖα κ' ἄλλη ράγκα.
 Πάει κ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποῦ Μπόρσις συνελόνισε
 κ' ἔδουε μᾶς ἔδειμόνισε.

Εὐζώνων βλέπω λιγερῶν καλοθερμειμέναις γάμπαις,
 ποῦ βαρδιότεροι στέλλονται μίς ἑστὰ τυνηγραφαῖα,
 βάρδια ἑστὰ πισοτήρια, βάρδια κ' ἔμπρός ἑστῆς στάμπαις,
 ποῦ σὰν τῆς σμίξης, Περικλῆ, γενιολοῦν σοφία.

Τῆς ἀπεργίας ἔφθασε τὸ ποθητὸν τὸ τέλος
 κ' ἀκούσι νὰ τονίζεται τὸ πίνθημόν τῆς μέλεις.
 Ὀνειρῶν χρουαίτικὸν σκορπίζονται τὰ νήθη,
 τὸ φαγοπότι φθάνει,
 κ' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς καθίνας ἐπιστρέφει
 καὶ τὴν δουλειὰ του πιάνει.

Διὸ, βρε Περικλέτο μου, φιλόσοφε φυγή,
 τοῦ ραχαιτοῦ τὸ μάταιον ἴδων καὶ τὸ βραχῦν,
 μετὰ τῶν ἄλλων ἀπεργῶν πάψε τὴν ἀπεργία σου
 κ' ἔλα νὰ κουβεντιάσωμε γιὰ νάχηρ τὴν ὕγεια σου.

Ἄκουσι καὶ σὺ μὲ τὴν πληθὺν τῶν ἀπεργῶν νὰ σμίξηρ
 καὶ ἑστὰ κατὰ καθούμενα ἑστῆν Ἀφρικὴ νὰ φύγηρ,
 καὶ ν' ἀπαντᾷς Ἀράπηδες καὶ νὰ τοὺς κάνης μάτσι,
 κ' ἐγὼ μουρλὸς ἐνόμικα πῶς εἶσαι ἑστὸ Γαλάτσι.

Περῶ κ' ἀπὸ τ' Ἀρσάκιου καὶ βλέπω βαρδιότερους
 μὲ φουσανελαῖς κάτασπραις καὶ κόκκινα φροσάκια,
 φυλᾶνε τῆς μαθητριάς καὶ τοὺς λιμοκοντόρους
 γιὰ νὰ μὴ κορτετζέρονται καὶ δίνουε ραβασάκια.

Κ' ἐνὶ προχθίς ἐπιθίγναι πρὸς τὰ Καντιὰ μόνος
 νὰ πῶ κανένα ναρριλιὲ νὰ σβύση κάθε πόνος,
 κάποιος ἔμπρός μου σταμάτη
 κ' ἀπηλιπισμένος μ' ἔρωτᾷ :

εἰ γιὰ π' εἰς μου τὰ κορίτσια μας τί ἐμάβολο θὰ γίνουε;
 καὶ μ' ὄρας τοῦπκα σοβαρὸ
 σκατὰ τὴν γινώμη μου θαρρῶ
 πῶς εἶναι τὸ καλλίτερο κορίτσια ν' ἀπομείνουε.

Περῶ κ' ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν, ποῦ κρούει τόσο πλοῦστο,
 τῆς κάσαις ἀντιπρῶξ
 κ' ἀπὸ τοῦ φηθῶρις :

εἰ ἂν ἀπεργούσαν οἱ Ρωμιοὶ μὴ μῆρα κ' ἀπὸ τοῦτου,
 τότε καὶ μόνον εἶν' ἔλπις
 καὶ τότε πιθανόν νὰ πῆρ
 πῶς ὄν ὑπάρχει κίνδυνος τὸ κράτος ν' ἀπεργήσῃ
 διὰ παντός ἄπ' ὄλα,
 ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ μὴ καὶ καλῶ ν' ἀφήσῃ
 ἑστῆν ἔρημον τὰ κώλα.

Εἶδα καὶ σὺ νὰ μ' ἔρωτᾷς,
 Πληράτος κ' Ἀρλετίνε,
 εἰ ποῖο σημεῖο κατ' αὐτὰς
 τὰ πράγματα μᾶς εἶναι.

Κόκκαλα ξερογλιφονται,
 κουβέντα καὶ καφρῆς,
 κόμματα προελίφονται
 καὶ φτειάνουε ἀλοιφαῖς.

Συνουσιασμῶν πειράματα
 οἱ Βουλευτῶν ὀμίλου,
 κ' ἐπιστολαὶ καὶ γράμματα
 τοῦ Θεοδωρῆ ἑστὸς φίλουε.

Κόσμος ποικίλος καὶ πολὺς
 μᾶς ἔλαθε ἑστῆν Ἀθήνα,
 τὰ κεραμῖδα τῆς Βουλῆς
 τὰλλάζουε κ' ἔκεινα.

Χαιμὼν καθ' ὄλα ζωηρός,
 ἐξόνησαν κ' οἱ χαιῶνοι,
 μεταρρῶμισαν χορὸς
 ἔμπρός μας παρελάνει.

Κ' ἄκουσι ταμπουρλο νὰ κτυπᾷ
 κ' ἄκουσι καὶ τὴν γράν-κάσσα,
 κ' ἄλλου κυττάειε τὸν παππᾷ
 κ' ἄλλου κυττᾷε τὰ ράσσα.

Λέει καὶ κάθε Στρατηγὸς
 τί νίκαις ἀπεκόμισε,
 πρότερον κάπκε λαγὸς
 κ' ἐπίτος τοῖκινά βρώμιπτε.

Πανούκλας οὐα κροσμάτα ἔγιναν μὲς ἑστῆ Βιέννη
 κ' εἶπα εμ' αὐτὸ τί βγαίνει ;

Δώστε σ' ἐμὲ μικρόβια νὰ τὰ καλλιερῆσω
 καὶ πέρα πέρα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τοὺς ἐνοφθαλμίσω,
 κ' ἔτσι μὲ τὴν πανώλη
 ἄνταμα νὰ πᾶν ὄλοι,

ἂν καὶ νομιζῶ, Περικλῆ, πῶς ἔ' ἄνικε μᾶς βρώμικα
 ἔμπορεὶ νὰ πνίξη σίγουρα καὶ τὴν πανούκλ' ἀκόμα.

Τὰ δύο μᾶς τὰ θεωρητὰ θὰ φύγουε εἰς τὸν Πάραντα
 κατὰφορτα μὲ τῶν νικῶν τὰ στέφανα τὰμάραντα.

Πᾶνε κ' αὐτὰ μὲ τὸ καλὸ
 νὰ πάρουε πάστρα περισφῶ...
 χαίρετά μου παρακαλῶ
 τὸν Ἀβδουλλάχ· Ἐλ-Ταῖσῃ.

Ἡ Τέχνην Περιολίαν, ποῦ μὴ φορὰ τὸν μῆνα
 θὰ βγαίη ἑστῆν Ἀθήνα,
 ποῦ λίτρου τοῦ Βασιλικοῦ,
 ποῦ φέλουε σὺν βασιλικῶν,
 ἔρως θὰ συναρῆται καὶ τὴν ἑταῖρῶν
 καὶ ποικιλῶ παρῆγονται καὶ λογοτῆροι πρῶτοι.

Ὁ νῆος ὁ Φιλόσοφος, ὁ Φωτιστὴς ἦναι
 εἶταίε τοὺς γάμοις τοῦ ἑστῆν Μασσαλιῶν τῶμα
 μὴ τὴν Λουκιανὴν τὴν Λαρετὴ ἀπὸ σκουοδῶ στήν,
 κλέην λαμπρὰν μὲ καλλωνία καὶ μὲ κριτικὴν ὄμα,
 ἔσ' ὅ τὸς παρῆει εἰς εὐχῶν ἢ ὁ Φωτιστὴς ἄρῆνον
 συγγῆρῶν τῶν κερῆσιουε τῶν Τηθῶν Βερῶνον.

Ὁ Μουσοῦπουλος κ' ὁ Βιάχος μ' ἔργασια ἔργασῶν
 ἐν Καπτινῶν ἀνεγῆλίουε κλέην νεωτεριμῶν,
 πλουσιῶν διὰ ποικιλῶ συλλογῶ ἔμπορευματιῶν
 καὶ πλεωλῶν κρημάτων,
 ποῦ τὰ ἔφραν ἔφρασε φροσῆα κατ' αὐτὰς ἐκ Παρισίον
 καὶ τὴν τοῖση σκαυδάλουε τῶν πηχῶν καὶ τῶν κλουσιῶν.
 Τὶ Καπτινῶμα τῆναι καὶ τὶ λῶουε τὸ σερμοῦ,
 ἄρῆμειε τρανεσῆτῃ, μῆσα ἑστῆν ἔδον Ῥουοῦ.